

λην πύλην τῶν κήπων, ὅπως ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλου τὸν Ρογήρον... ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρεν ἐκεῖ...

Προσεκάλεσεν αὐτὸν ὀνομαστί, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις...

Μὴ ἐλιπυτάκτησεν... ἀδύνατον! ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός. ὅτε αἰρνης προσέκρουσεν εἰς τὴν λόγχην, ἣν ὁ Ρογήρος ἀναχωρῶν εἶχε ρίψῃ χαμαί.

Καίπερ τοῦτο προὔξηνσεν αὐτῷ δριμύτατον πόνον εἰς τὸν πόδα, ἥγειρε τὴν λόγχην πνευστιῶν καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, φοβούμενος μὴ οἱ ἀκόλουθοι ἤθελον στραφῇ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐν τῇ ἐρριμμένη χαμαὶ ἐκείνῃ λόγχῃ ἤθελον ἰδῇ πολὺ ταχέϊαν διαφύεσιν τῆς διαβεβαιώσεώς του.

Τοῦτο ὅμως εἰς οὐδὲν ὠφέλησε, διότι κατὰ τὴν στροφὴν τοῦ φανοῦ ἡ στυλπνὴ αἰχμὴ τῆς ἡκτινοβόλησε καὶ πάντες ἀνέκραξαν:

«Ἡ λόγχη! ἡ λόγχη!»

— Πράγματι, ἀπήντησε σείων τὴν κεφαλὴν, ὁ ἀρχηγός εἶναι ἡ λόγχη. Περὶ τοῦτου οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπιτρέπεται. Τοῦτο δὲν εἶναι μῦθος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ: δὲν πιστεύω... εἶναι ἡ λόγχη... Ἅγιοι Μάγοι τῆς Κολωνίας! Εἰς ποῖαν ἐποχὴν ἐφθάσαμεν! Τώρα εἶναι ἀφροσύνη νὰ πιστεύῃ κανεὶς εἰς ἀνθρωπον, καθὼς τὸ νὰ ἀπατᾷ εἶναι κακούργημα.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐν μέρει ὑπὸ πείσματος κατεχόμενος, καὶ ἐν μέρει συγκεχυμένος, ἐδιπλασίασε τὴν φρουράν, εἴτα ἐπορεύθη εἰς τοὺς σταύλους· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὔρε τὸν ἵππον τοῦ Ρογήρου.

Ὅθεν ἐκλέξας τινὰς τῶν ἀκολουθῶν διέταξεν αὐτοῖς ν' ἀπέλθωσι κατεσπυσμένως εἰς ἀναζήτησίν του καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθωσιν, ἂν μὴ ἔφερον εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Ρογήρος ἐν τούτοις, ἀνεκτίησεν τὰς αἰσθήσεις του· τὸ μέτωπόν του ὅμως κατείχετο ὑπὸ σφοδρῶτος ἀλγους.

Ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καί, ἰδὼν τὸ φῶς λαμπάδος καιομένης ἐνώπιόν του, τοὺς ἐπανέκλεισεν ἀμέσως, ὥσανεὶ εἶχεν αἰσθανθῇ αὐτοὺς τραυματισθέντας ὑπὸ τοῦ φωτὸς ἐκείνου.

Παρεκάλει νὰ ἄρῳσιν αὐτὸ ἐκεῖθεν, Μεθ' ὃ, ἀπεπειράθη νὰ κρατήσῃ αὐτοὺς ἀνοικτούς· τότε δὲ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ, ἀλλ' εὗρίσκετο κατακεκλιμμένος ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς κλίνης, καὶ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις τόσον ὀλίγον εἶχεν ὁμιλήσῃ, τὸν περιποιεῖτο μετὰ τόσῳ τρυφερᾷ μερίμνῃς, ἥς μερίζονα οὐδὲ μήτηρ θὰ ἐπεδείκνυε.

Μόλις συνήλθεν, ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα:

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! συνήλθε τέλος πάντων.

Ὁ Ρογήρος, λαβὼν θάρρος, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ διὰ μεγάλου ἀγῶνος εἶπε:

— Καὶ τώρα;...

— Καὶ τώρα, ἀπήντησεν ὁ κόμης τῆς

Τσέρρας, τὰ δάκρυα ἀρμολοῦσιν εἰς τὰς γυναῖκας... Αὐριον τὸ πτώμα τοῦ πατρός σας θὰ βαλσκαμῶθῃ... παρηγορήθητε δέ, διότι θὰ ψαλῶσιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του μνημόσυνα, ὅσα δι' οὐδεμίαν ἄλλην χριστιανοῦ ψυχὴν ἐψάλησαν ἄχρι τοῦδε καὶ θὰ ψαλῶσιν ἔτι ἄχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ θὰ μεταφέρωμεν, ὅσον δυνηθῶμεν ταχύτερον, εἰς Μονρεάλε, ὅπως ἀναπαυθῶσι παρὰ τὰ ὅσα τοῦ Φρειδερίκου... Ὑμεῖς δέ, ἂν θέλετε νὰ θυσιάσετε τὸ βασιλεῖόν σας καὶ τὴν ἐκδίκησίν σας εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν τὸν πατέρα σας...

— Πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, εἰς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο πρέπει νὰ ἀποθάνῃ... ἐκράυγασεν πλήρης ὀργῆς ὁ Ρογήρος.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Ὁ Ἰωάννης, μετὰ πολλῆς προθυμίας θὰ ἐλησμόνει τὴν οἰκογένειαν Σαρδῶ καὶ τοὺς γαμηλίους δεσμούς του, ἂν μὴ ἡ ἀνάγκη ἦτον ἐπιβλητικωτέρα. Τὰ δυσχίλια φράγκα του οὐδόλως ἤρουν διὰ τὰς δαπάνας αὐτοῦ καὶ συνωμολογεῖ χρέη.

Πρωτὰν τινὰ ἐξύπνησε μὲ τὸ βαλάντιον κενὸν καὶ μὲ πλείστους ὀφειλομένους λογαριασμούς. Ὅλα τὰ μέσα τῷ ἐφάνησαν νόμιμα, ὅπως ἐξέλθῃ τῆς ἀμνηχανίας του. Κατηνάλωσεν ὁλόκληρον ὥραν σκεπτόμενος ἂν θὰ ἐδανείζετο χρήματα παρὰ τῆς Ζήλιας ἢ ἂν ἦτο προτιμότερον νὰ προβῇ εἰς ὑστάτην ἀπόπειραν ἐπὶ τῆς κενοδοξίας τῆς κ. Σαρδῶ καὶ τῆς καρδίας τῆς Καλλιόπης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον τῷ ἐφάνη ἦττον ταπεινωτικόν, ἐνήργησε δὲ τόσῳ τεχνηέντως, ὥστε ἡ κ. Σαρδῶ ἀμέσως ἐθέωρησε τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τῆς μετὰ τοῦ κ. Δελαμπέρ ὡς προσωπικὸν θρίαμβον κατὰ τῆς κ. Δενεραντάλ.

Δύο ἢ τρεῖς ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ ἤρκεσαν νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην τῆς νέας τροφίμου.

Ὁ βουλευτὴς δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ ἐπὶ πολὺ κατὰ τῆς δεσποτικῆς θελήσεως τῆς συζύγου του καὶ τῶν δακρύων τῆς θυγατρὸς του, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἔλαβεν ἡμέραν τινὰ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἰδῇ εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως συζητήσῃ τὰ ἄρθρα τοῦ προικοσυμφώνου.

Εἶχε σχεδὸν νυκτώσει, ὅτε ὁ βουλευτὴς ἀφῆκε τὸ οἶκμα τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, διασταυρωθεὶς ἐν τῇ κλίμακῃ μετὰ καλυπτοφόρου γυναικός, ἥς ἡ ἐσθὴς ἐπέψαυσεν αὐτὸν διαβαίνοντα.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦν ἡ Ζήλια.

— Δὲν μὲ περιέμενες, ἀνέκραξε φαιδρῶς ἡ κόμης εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰωάννου· ἐν δευτερόλεπτον μόνον ἔχω νὰ διαθέσω εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου αὐτήν, ἡ ὁποία σκοτὸν ἔχει νὰ σοὶ

ὑπομνήσῃ ὅτι ἀπόψε σὲ περιμένω. Θὰ προσκαλέσω εἴκοσι πρόσωπα καὶ πρὶν αὐτὰ ἔλθουν θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνομιλήσωμεν. Ἐλα λοιπὸν ἐνωρίς.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν Ζήλιαν ἐξερχομένην.

Λίαν τεταραγμένος ἐκάθησεν ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολὺ, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐν τῶν χειρῶν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Φέρομαι πρὸς αὐτήν, ὡς ἄλλοτε ἐφάρθη πρὸς τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνεθάρρυνεν ἐντελῶς τὴν συνειδήσιν του.

Περὶ τὴν ἐνάτην οἱ κεκλημένοι τῆς Ζήλιας ἀφικνοῦντο εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὑποδοχῆς. Αὕτη ἐστενοχωρεῖτο βλέπουσα αὐτοὺς ἀφικνουμένους πρὸ τοῦ Ἰωάννου.

— Διατί βραδύνει; ἐσκέπετο.

Ἐνῷ διετέλει ἐν ὀργῇ καὶ ψυχικῇ οἰδύνῃ δυσειδῆς τις, ὑποπτεύουσα τοὺς μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἔρωτάς της, αἰρνης τῇ λέγει:

— Τί γίνεται ὁ κύριος Δελαμπέρ; σπανιώτατα φαίνεται τώρα εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἡ Ζήλια δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, διότι γέρον δικηγόρος, εὐρισκόμενος πλησίον της, ἔφερε τὸ ζήτημα εἰς τὴν εὐθεταν ὁδόν.

— Ὁ κύριος Δελαμπέρ ἀδιαφορεῖ ἤδη πρὸς τὸν κόσμον, ἀπήντησε, διατελὼν ἐν εὐτυχίᾳ, ὡς ἀνθρωπος ἀποπερατώσας συγχρόνως ἐπικερδεστάτην ὑπόθεσιν καὶ γάμον ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Ζήλια παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας τὸν δικηγόρον, ἐξακολουθοῦσα οὐχ ἦττον νὰ νομίζῃ τοὺς λόγους του ὡς ἀστείότητα.

— Ποῖαν νυμφεύεται; ἠρώτησεν ἡ δυσειδῆς γυνή.

— Τὴν κόρην πλουσίου ἐργοστασιάρχου καὶ νῦν βουλευτοῦ. Οἱ δύο νέοι ἡγάπωντο πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς νέας ἀντέπραττεν, ἐπὶ τέλους παρεδέχθη καὶ ἐτελείωσαν ὅλα σήμερον τὸ πρωτ.

Ἡ Ζήλια ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ κλιντῆρος, πάντες δ' ἐσπευσαν περὶ αὐτήν.

Ὁ κ. Δενεραντάλ τὰ πάντα ἀντιληφθεὶς συνέσπα φοβερῶς τὰς ὀφρῦς, ἐνῷ τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ πρόσωπα ἀντήλασσον κατεπτοημένα βλέμματα καὶ ἀπῆλθον μετὰ μικρόν.

Τὴν κ. Δενεραντάλ μετέφερον εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἅμα δ' ὡς ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς ὁ κόμης τῇ εἶπε ψυχρῶς:

— Κυρία, δὲν θὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐξήγησιν τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων, ἀφοῦ ὁμιλοῦσιν αὐτὰ τὰ πράγματα· διὰ νὰ ὀρίσω τὰ καθ' ὑμᾶς ἔχω ἀνάγκην προηγουμένης σκέψεως. Αὐριον θὰ γνωρίσετε τὴν ἀπόφασίν μου.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ζήλια δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ συζύγου της, ἀπωθήσασα δὲ τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἥτις προσεπάθει νὰ τὴν ἐκδύσῃ, τὴν διέταξε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην.

Ἡσθάνετο τὸν ἔρωτά της τεταπεινωμένον, χαμερπῇ, ἐκλελυμένον, ὡς τὸν αἰσθάνονται πάντες οἱ ἀποτόμως περιφρονήντες ἔρασταί. Ἐσύρετο νοερώς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωάννου, ὑπέμενε, συνεχώρει τὰ πάντα, ὅπως τὸν ἐπανίδῃ καὶ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του. Μὴ γευθεῖσα τῶν ἡδονῶν ἔρωτος τελείου, ἀγνοῦ, ἰδανικοῦ, ὤφειλεν ἐξ ἐναντίας νὰ γνωρίσῃ ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει τῶν τὰς πικρίας καὶ τὰ ἀλσχη, ἅτινα ἐνίοτε συνεπάγεται ἡ εὐτυχία.

Ἡ ἡμέρα κατέλαθεν αὐτὴν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Ἡ θαλαμηπόλος ἐλησμόνησε νὰ ἐπαναρρίψῃ πρὸ τῶν παραθύρων τὰ μακρὰ κυανόλευκα παραπετάσματα, τὸ δ' ἀνδρὸν φέγγος ὑετώδους πρωῒς Μαρτίου εἰσῆρχετο διὰ τῶν ἐκ γάζης καλυμμάτων καὶ ἐφώτιζε τὴν κλίνην τῆς Ζήλιας. Δὲν εἶχεν ἐκδυθῇ, ὥστε ἦτο ἀλγεινότατον τὸ θέαμα τῆς γυναικὸς ταύτης, συντετριμμένης ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, λυσικόμου, μὲ τὰς παρειὰς ὠχρὰς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, τὰ βλέφαρα μελανὰ, καὶ συστρεφομένης ἐντὸς τῶν πολυπληθῶν πτυχῶν πλουσίου ὑφάσματος, κεκαλυμμένου ὑπὸ τριχάπτων καὶ ταινιῶν.

Ὡς εἰ αἰφνης ἀποφασίσασα, ἡγέρθη τῆς κλίνης, ἀπέσπασε τὰς περόνας τοῦ ἐπιθωρακίου της καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὴν ἐρτάσιμον στολισμὸν της. Ἐνδυθεῖσα δὲ τὴν προχειροτέραν βαθύχρουν ἐσθῆτα, καὶ φορέσασα ἀπλούστατον πέilon, ἤνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν τοῦ δωματίου της. Δὲν ἤκουσε θόρυβον, διότι οἱ ὑπηρεταὶ ἐκοιμῶντο ἔτι· διήλθε τρέμουσα τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον ἐν τῇ κλίμακῃ, ἀπαξ δὲ κατελθοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ ἔσπευσε τὸ βῆμα διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου.

Ἰσως ἤθελε ν' ἀποπειραθῇ ὅπως ἀναζωπυρήσῃ τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ βεβαίως ἤθελε καὶ νὰ τὸν ταπεινώσῃ· νὰ τὸν ἰδῇ πάσχοντα, ἐν ᾗ περιπτώσει τὰ πάντα εἶχον τελειώσει.

— Ἐπίστευσε λοιπόν, ὅτι ἡδύνασο νὰ περιπτυχθῇ μίαν γυναῖκα τὴν πρωῒαν καὶ τὸ ἔσπερας νὰ νυμφεύσῃς ἄλλην, χωρὶς νὰ λάβῃς τὴν ἀνηδὺν νὰ τὴν ἀκούσῃς μεμψιμοιροῦσαν! ἐψιθύριζε διὰ τῶν ἀπεξηραμμένων καὶ ὠχρῶντων χειλέων της. Ἡναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου, ὅπως ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα.

Ἐφρινία ἐκ φύχους, ὀργῆς καὶ φόβου.

Πῶς θὰ τὴν ἐδέχετο;

Ἐραστής, μὴ ἀγαπῶν πλέον, φαίνεται ἐπιφοβὸς εἰς τὸν ἀγαπῶντα ἔτι!

Ὁ Ἰωάννης, ἀδυνατῶν ἐκ τῆς πολλῆς ταραχῆς του νὰ κοιμηθῇ, ἤναψε τὸν λαμπτήρα του καὶ ἐκάπνιζε, παρὰ μεγάλην πυρᾶν, γράφων εἰς τὴν μητέρα του, ὅπως τῇ ἀναγγεῖλῃ τὸν γάμον του, ὅτε αἰφνης εἶδεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου του καὶ εἰσερχομένην τὴν Ζήλιαν.

— Πῶς ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν; ἡρώτησεν ἐγερθεὶς, σείς.

— Μάλιστα, ἐγώ, ἡτιμασμένη, κατεστραμμένη ἀπέναντι τοῦ συζύγου μου, καὶ

τοῦ κόσμου, σὲ δὲ μόνον ἔχουσα ἐπὶ τῆς γῆς. Σὲ ἀγχαπῶ, ἄς φύγωμεν!...

— Εἰσθε τρελλή; εἶπεν ὁ Ἰωάννης ἡρεμῶς, ὡς ἄνθρωπος λαβὼν τὴν ἀπόφασίν του.

— Ὁ σύζυγός μου γνωρίζει τὰ πάντα. Ἀπωλέσθην. Ἐννοεῖς;... Τί θέλεις νὰ γίνω ἂν μὲ ἀρίσῃς; ἡρώτησεν ἡ Ζήλια μετὰ γλυκύτητος δριμυτέρας τῶν κραυγῶν καὶ τῆς μανίας.

— Ἀλλά, γνωρίζετε καλῶς, ὅτι νυμφεύομαι, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης ὅστις φοβούμενος μὴ συγκινηθῇ, ἤθελε νὰ τελειώσῃ μετ' αὐτῆς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ἡ λέξις αὕτη συνέτριψε τὴν Ζήλιαν.

— Τολμᾷς νὰ μοὶ τὸ λέγῃς μετὰ τόσους ὅρκους; ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἐαυτῆς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ὀργῆς· καὶ ἂν δὲν θέλω νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός; Ἐχω περισσότερα δικαιώματα ἐγὼ ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτὴν! Ἐψεύσθη; ἡπάτησε; κατηχύνθη; ἡτιμάσθη διὰ σέ; Δὲν δύνασαι νὰ τὴν νυμφεύῃς, δὲν θὰ τὴν νυμφεύῃς.

Καὶ ἡ Ζήλια περιέτρεχε μεγάλους βήμασι τὸ δωματίον. Ὁ Ἰωάννης ἀκίνητος τὴν παρετήρει. Ἡ Ζήλια ἐξηντημένη ἔπесεν ἐπὶ σκίμποδος καὶ ἀνέλυθη εἰς δάκρυα.

— Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις γυναῖκες ἀγαπώμεναι, γυναῖκες εὐτυχεῖς, ἐψιθύριζε χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅτι οὕτω ὑπεδήλου τὴν κ. Δεραμπέρ, τὴν Ἑλένην!

Ὁ Ἰωάννης οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῆς κ. Δεραμπέρ, ἐγνωρίζεν ὅμως τὴν Ἑλένην. Βλέπων ὅτι εἶχεν ἀνάγκην δικαιολογίαις τῶν πολλῶν ἀδικιῶν του ἐδράξτο προθύμως τῆς εὐκαιρίας ὅπως δικαιωθῇ.

— Ἡ κ. Σεργέν ἡδύνατο ν' ἀφιερῶσθαι ὅλην τὴν ζωὴν της εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν, ἀπήντησεν. Ὅταν σὲς ἐγνώρισας δὲν ἡδύνασθαι πλέον ν' ἀρσιωθῇτε εἰς ἐμέ, ἐπομένως ποτὲ δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἡδύναμην ν' ἀρσιωθῶ εἰς ὑμᾶς. Διήλθον ὁμοῦ μερικὰς ὥρας φαντασιολόγους καὶ εὐτυχεῖς ὥρας! Ἰδοὺ ὅ,τι ἡδύναμθα ἀμοιβαίως ν' ἀνταλλάξωμεν. Ὅ,τι συμβαίνει σήμερον, ἀναγκάως θὰ συνέβαινεν ἀργότερον, τὸ γνωρίζετε ὡς ἐγώ. Αὐτὸς εἶνε ὁ βίος. Ἐὰν ἀνεπολεῖτε τὸ παρελθόν, θὰ εὐρίσκετε ἴσως εἰς τὴν διαγωγὴν σας δικαιολογίας τῆς ἰδικῆς μου...

— Ἀρκεῖ, κύριε, διέκοψεν ἡ Ζήλια διὰ φωνῆς πεπνυμένης. Τὸ πᾶν ἐτελείωσε μεταξύ μας. Μόνοι αἱ γυναῖκες ἔχουσι ψυχὴν πολὺ μεγάλην, πολὺ ἀγνήν, διότι γνωρίζουσι νὰ ἐπανευρίσκωσι τὴν ἀξιοπρέπειάν των ὑπὸ τὴν πρῶτην πίεσιν τῆς ἀπελπισίας. Πρὸ τῆς ἀνανδρίας καὶ τῆς προδοσίας ὁ ἔρωσ αὐτῶν θνήσκει.

Ἡ κόμησσα ἡγέρθη, ἦν ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη, τρέμουσα δὲ ἀνεχώρησε τοῦ δωματίου τοῦ Ἰωάννου.

Ραγδαία βροχὴ ἔπιπτεν, ὅτε ἐξῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ. Καίτοι κατοικοῦσα πλησίον τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς, δὲν ἐσκέφθη νὰ

λάβῃ ἄμαξαν. Ἡ βροχὴ ἐμάστιζε τὸ πρόσωπόν της καὶ καθύγραине τοὺς ὤμους της χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνηται. Οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζε τὴν κόμησσαν Δεναραντὰλ ἐν τῇ γυναικὶ ἐκείνῃ, ἥτις εἶχε τὴν ὄψιν δινῆν καὶ συνεσταλμένην, μετὰ κόπου δ' ἔσυρε τοὺς ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ ὑποδεδεμένους πόδας της ἐντὸς παχυλοῦ βορβόρου.

Πόσαι ἐρωτικαὶ ἱστορίαι, ἀρχόμεναι ἐν χορῷ, μὲ τὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ ἄνθους εὐδισμού, καταλήγουσιν οὕτω!

Τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν πρωῒν ὤραν, καθ' ἣν τὸν Μάρτιον ἀπαντῶνται ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων μόνον ἐργάται καὶ γαλακτοπῶλαι, ἡ Ζήλια ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρόν της, χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ.

Εἰσερχομένη εἰς τὸ δωματίον της συνήνησεν τὴν θαλαμηπόλον της. Ἡ κόρη αὕτη, πλάσμα ἀφωσιωμένον, δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐκπληξέως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς κυρίας της, ἦν αὐτοστιγμὴ ἐκδύσασα ἵνα κατακλιθῇ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἐκ βορβόρου ἐρρυπωμένα ἐνδύματά της.

Ἡ κόμησσα οὐδὲν κώλυμα ἀντέταξεν. Εἶχεν ἤδη περιπέσει ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῆς ἐντελοῦς ἀτονίας, ἥτις διαδέχεται τὰς ἀνιάτους συμφοράς. Ἐπλησίαζε πιθανῶς ν' ἀποκοιμηθῇ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σύζυγός της εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον της.

Ὁ κόμης Δεναραντὰλ ἦν ἀνὴρ ἀνευ ἀρχῶν, ὅλος ψυχρὸς πρὸς τε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἀλλὰ πλήρης σεβασμοῦ πρὸς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας. Ἀπεστρέφετο τὸν θόρυβον, τὸ σκάνδαλον, καὶ ἰδίᾳ ἐφοβεῖτο τὸ γελοῖον.

Ὁ βιωτικὸς οὗτος τρόπος θὰ τῷ ἤρκει, ὅπως ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τῆς δημοσιότητος διαζυγίου· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ προσδοκία γήρατος, καθυποβεβλημένου εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, τρομερῶς προσέβαλε τὸν ἐγωισμόν του. Πρὸ πολλοῦ, μὴ ἀγαπῶν πλέον τὴν σύζυγόν του, ἡδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ψυχρῶς τὰ πράγματα καὶ νὰ διατυπώσῃ σχέδιον διαγωγῆς, συμφώνου πρὸς τὰ ἀληθῆ συμφέροντά του. Ὅπως σώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του ἀπεφάσισε νὰ καλύψῃ τοὺς ὑπολογισμούς του ὑπὸ τὸ πρόσχημα μεγελοφύχου ἐλευθεριότητος, ἂν καὶ ἀμετακλήτως προέθετο οὐδέποτε νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

— Κυρία, εἶπεν εἰς τὴν Ζήλιαν, ἡ εὐτυχία μου ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ἡ ὑπόληψίς σας θὰ σωθῇ. Κατεστήσατε τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν μου ἀδύνατον, ἐπομένως ἐντὸς δύο μηνῶν θ' ἀναχωρήσωμεν εἰς τὰς γατίας μου, ἀπαίτει δὲ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ μὴ μεταβάλλητε καμμίαν ἀπὸ τὰς συνηθείας σας, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τὰ λάθη καὶ τὴν ἀπελπισίαν σας.

Ἡ Ζήλια δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ κόμης, ἀμηχανῶν, ἀνεχώρησε.

Τὸ ἔσπερας ὁ κ. Δεναραντὰλ ἔστειλε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν σύζυγόν του τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ Ζήλια τῷ ἀπήντησεν, ὅτι εἶχε πυρετόν, ἀλλὰ μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ θαλαμη-

πόλος τοῦ κόμητος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὸ δωματίον τῆς κομήσεως, τῇ ἐνεχειρίσεν ἐπισκεπτήριον περιέχον τὰς ἐξῆς μόνον λέξεις: «Θὰ ἦμαι ἐντὸς μιᾶς ὥρας πλησίον σας» ἐστὲ ἐτοίμη».

Ἡ Ζήλια ἐγερθεῖσα ἐνεδύθη καὶ μετὰ κόπου μετέβη εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς συναναστροφῆς.

Τὸ συνοικέσιον τοῦ Ἰωάννου ἦτο τὸ νέον τῆς ἡμέρας. Ἦναγκάσθη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀδιακρίτον περιέργειαν καὶ τοὺς δολίους χαριεντισμοὺς τῶν ἀναλήτων καὶ τὰς δολιωτέρας ἔτι παρηγορίας τῶν οικιοκράτων φίλων τῆς.

Πᾶσα ὥρα, ἐγκαταλειπομένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, εἶνε λεία, ἐφ' ἧς οἱ σεμνότυφοι ὑποκριταί, αἱ διεστραμμένοι ἀρεταὶ καὶ αἱ προσβεβλημένοι φιλαυτίαι ἐκμαίνονται μετ' ἰσῆς ἡδυπαθείας.

Ἡ ἀγωνία τῆς Ζήλιας ἀνευεῖτο καθ' ἐσπέραν, κατήντησε δὲ ἐντὸς ὀλίγου νὰ ποθῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ὡς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεώς της.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Διάσημός τις ἠθικολόγος εἶπεν ὅτι οὐδέποτε οἱ ἄνδρες εἶνε φλύαροι, ὅταν δὲν ἔχωσι τι πλεον νὰ ζητήσωσιν. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ ἄξιον ἐκπλήξεως, ἂν ὁ Λέων δὲν ἐφρόντισε ποσῶς νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ἢ νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν κρότων τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ν*. Ἀκουσίως τοῦ οὗτοι τὸν ἀπησχόλουν, καὶ ἡ φαντασία τοῦ συνέπλεκε μυρία περιστατικὰ εἰς αὐτὸν, ἐν ἄλλῃ διαθέσει πνεύματος, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην θὰ ἔδιδε προσοχὴν. Ἡ ἀπαίσιος ὄψις τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀγγλου τῷ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην. Ὑπῆρχε μῖσος ἐν τῷ βλέμματι δι' οὗ ἠτένιζε τὸν θεόν του, ἐν ᾧ τῷ ὁμίλει μετὰ ταπεινώσεως, ἴσως διότι τῷ ἐζήτει χρήματα.

Οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον, εἰς ἄνθρωπον νέον ἔτι καὶ ἄκματον, πλήρη ἀπελπισίας, τοῦ ν' ἀναρριχηθῇ ἀπὸ τοῦ κήπου εἰς τὸ παράθυρον τοῦ γείτονος θαλάμου. Διέμενεν ἄλλως ἐν τῷ ἰδίῳ ξενοδοχείῳ, ἀφοῦ, τὴν νύκτα, περιεφέρετο ἐν τῷ κήπῳ. Ἰσως... πιθανὸν μάλιστα, ... ἀναμφιδόλως, ἐγνώριζεν ὅτι ὁ μαῦρος σάκκος τοῦ θείου του ἐνέκλειεν ὀγκώδη δέσμην τροποζογραμμάτων...

Καὶ τὸ ὑπόκωφον κτύπημα τὸ ὅμοιον πρὸς κτύπημα ράβδου ἐπὶ κρανίου φαλακροῦ!... ἡ πεπνυγμένη κραυγὴ!... καὶ ἡ φρικώδης ἀρά! καὶ τὰ βήματα κατόπιν!

Ὁ ἀνεψιὸς εἶχε τὸ ὕψος δολοφόνου... Ἀλλὰ δὲν δολοφονοῦσιν ἐντὸς ξενοδοχείου βριθόντος ἀξιοματικῶν.

Ὁ Ἀγγλος ἀναμφιδόλως θὰ ἐπρονόησε

νὰ θέσῃ τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν, καθόσον μάλιστα θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ γελοῖος ἐκεῖνος τὸν παρηκολούθει... Τῷ ἐδυσπίστει, ἀφοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν πλησιάσῃ κρατῶν τὸν σάκκον...

Διατί τὸν ἀπησχόλουν τοιαῦτα ἀπεχθεῖς σκέψεις, καθ' ἣν στιγμὴν ἦτο τόσον εὐτυχής;

Ἴδου ὅ, τι διήρχετο τὴν διάνοιαν τοῦ Λέοντος, ἐν μέσῳ τῶν σκέψεων του, ἐπίσης σχεδὸν συγκεχυμένως ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μηχανικῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας, δι' ἧς ὁ κυανὸς θαλάμος συνεκινῶναι πρὸς τὸν τοῦ Ἀγγλου.

Ἐν Γαλλίᾳ, αἱ θύραι κλείονται κακῶς. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ δαπέδου ὑπῆρχε χάσμα δύο τοῦλάχιστον ἑκατοστομέτρων. Αἰφνης, ἐν τῷ χάσματι αὐτῷ, μόλις φωτιζομένη ὑπὸ τῆς ἀνταυγείας τοῦ σανιδώματος, ἀνεφάνη τι τὸ ὑπόμαυρον καὶ λεῖτον, ὅμοιον πρὸς λαβὴν ἐγχειριδίου, διότι τὸ ἄκρον του, πληττόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ κηρίου, παρίστα γραμμὴν λεπτήν, ἀποστίλβουσαν. Ἀνεκινεῖτο βραδέως πρὸς τὴν διεύθυνσιν μικροῦ κυανοῦ σανδαλίου ἀτλαζωτοῦ, ἀδιακρίτως ἐρριμένου πλησίον τῆς θύρας.

Μὴ ἦτο ἔντομον;... Ὁχι! δὲν εἶνε ἔντομον. Δὲν ἔχει ὀριστικόν τι σχῆμα. Δύο ἢ τρεῖς βαθύχροι λωρίδες, ἐκάστη μετὰ τὴν φωτεινὴν τῆς ἐν τῷ ἄκρῳ γραμμῆν, εἰσῆλασαν ἐν τῷ θαλάμῳ. Τὴν κίνησιν τῶν διευκολύνει τὸ κατωφερὲς τοῦ δαπέδου... Προχωροῦσι ταχέως, ἡγγισαν τὸ μικρὸν σανδάλιον. Οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν! Εἶνε ὕγρον, καὶ τὸ ὕγρον αὐτό, ὅπερ ἡ λάμψις τοῦ κηρίου καθιστᾷ καταφανές, εἶνε αἷμα!

Καὶ ἐνῷ ὁ Λέων, ἀκίνητος, ἐθεώρει μετὰ φρίκης τὰς ἀπαισίους σειράς, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκοιμάτο πάντοτε ὑπὸν ἡσυχον, καὶ ἡ τακτικὴ τῆς ἀναπνοῆς ἐθέρμαινε τὸν ὦμον καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ φροντίς, ἣν ὁ Λέων εἶχε καταβάλλει περὶ δειπνου, ἅμα τῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀφίξει του, τὸν καταδεικνύει ὡς ἔχοντα κεφαλὴν ἀρκούντως καλὴν, διανοίαν εὐρεῖαν καὶ γνωρίζουσαν νὰ προνοῇ.

Δὲν διέψευσε καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει τὸν χαρακτήρα, δὴν τυχὸν ἐξ ἀρχῆς τῷ ἀπεδώκατε.

Ποσῶς δὲν ἐκινήθη, καὶ ἐνέτεινεν ὅλας τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις, ἵνα λάβῃ ἀπόφασιν τινα, πρὸ τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὸν φρικώδους συμφορᾶς. Φαντάζομαι ὅτι, τὸ πλεῖστον τῶν ἀναγνωστῶν μου καὶ ἰδίως τῶν ἀναγνωστριῶν, ὑπὸ ἡρωϊκῶν ἐμπορούμενοι αἰσθημάτων, θὰ ψέξωσιν ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀκίνησιν τοῦ Λέοντος.

Ὁφελε — θὰ παρατηρήσῃ τις — νὰ ἔσπευδεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἀγγλου πρὸς σύλληψιν τοῦ δολοφόνου, ἢ τοῦλάχιστον νὰ σύρῃ τὸν κωδωνίσκον καὶ ἀφυπνίσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου.

Εἰς τοῦτο θὰ παρατηρήσω ἐν πρώτοις ὅτι, τὰ ξενοδοχεῖα ἐν Γαλλίᾳ ἔχουσιν ἀ-

πλῶς τοὺς κωδωνίσκους χάριν καλλωπισμοῦ τῶν θαλάμων καὶ ὅτι τὰ κομβία των μετ' οὐδεμιᾶς μεταλλικῆς συσκευῆς συγκοινωνοῦσι. Προσθέτω δὲ μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν πεποιθήσει, ὅτι, ἂν ἦνε ἄτοπον τὸ ν' ἀφήσῃ τις Ἀγγλον ν' ἀποθάνῃ παρ' αὐτόν, δὲν εἶνε ἀφ' ἐτέρου ἀξιόπαινον τὸ νὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτοῦ γυναικα, ἣτις κοιμάται μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ ἐστηριγμένην.

Τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ὁ Λέων ἔκαμνε θόρυβον, ὅπως ἀφυπνίσῃ τοὺς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ;

Οἱ χωροφύλακες, ὁ βασιλικὸς ἐπιτροπος καὶ ὁ γραμματεὺς του θὰ προσήρχοντο πάραυτα. Πρὶν ἢ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῶν ὅσα εἶδεν ἢ ἤκουσεν, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος περιέργοι οὗτοι κύριοι θὰ τὸν ἠρώτων τὸ πρῶτον:

— Πῶς ὀνομάζεσθε; Τὰ πιστοποιητικά σας; Καὶ ἡ κυρία; Τί ἐκάμνετε ὁμοῦ ἐντὸς τοῦ κυανοῦ θαλάμου; Θὰ παραστήτε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα εἰπῇτε ὅτι εἰς τὰς τῶσας τοῦ δεῖνα μηνός, τὴν ταδε ὥραν τῆς νυκτός, ὑπῆρξατε μάρτυρες τοῦ ταδε γεγονότος.

Ὅθεν, ἡ ἰδέα ἀκριβῶς τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης παρέστη πρώτη ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Λέοντος. Παρουσιάζονται ἀφ' ἐτέρου περιστάσεις δύσλυτοι. Ν' ἀφήσῃ τις ἀγνωστον ταξιδιωτὴν νὰ σφαγῇ, ἢ ν' ἀτιμάσῃ καὶ καταστρέψῃ ἐκείνην τὴν ἀγαπᾷ; Τὸ πρόβλημα εἶνε ἐν τῶν πολλῶν δυσaráστων.

Ὁ Λέων λοιπὸν ἐπραξεν ὅ, τι πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἐπραττον ἐπίσης: δὲν μετεκίνηθη.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ κυανοῦ σανδαλίου καὶ τοῦ θίγοντος αὐτὸ μικροῦ ἐρυθροῦ ρύακος, ἔμενεν ἐπὶ πολὺ, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μαγείας, ἐνῷ ψυχρὸς ἰδρῶς περιέριε τοὺς κροτάφους του, ἡ δὲ καρδία του ἔπαλλε μέχρι διαρρηξέως.

— Ἀν ἐγκατελείπομεν τὸ κατηραμένον αὐτὸ πανδοχεῖον, προτοῦ ἀποκαλυφθῶσι τὰ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ διαπραχθέντα, θὰ ἡδυνάτου ἴσως ν' ἀνεύρισκον τὰ ἴχνη μας. Οὐδεὶς ἐδῶ μὲς γνωρίζει: μετ' εἶδον μόνον μετὰ κυανὰ δίοπτρα, καὶ ἐκείνην μετὰ τὸν μαῦρον πέπλον. Δύο βήματα ἀπέχομεν τοῦ σταθμοῦ, καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἤμεθα πολὺ μακρὰν τῆς Ν*.

Εἶτα, ὡς εἶχε κατὰ βάθος μελετήσει τὸν Ὀδηγὸν τοῦ πρὸς ὕργανωσιν τῆς πορείας του, ἐνεθυμήθη ὅτι ἀμαξοστοιχία τις διήρχετο εἰς τὰς ὁκτώ, διευθυνομένη εἰς Παρίσιους. Εὐθὺς μετέπειτα θὰ ἠφανίζοντο ἐντὸς τῆς ἀπεράντου πόλεως, ἐν ἣ τῶσοι ἔνοχοι ἀπακρύπτονται.

Τίς θ' ἀνεκάλυπτε δύο ἀθῶους;

Ἀλλ' ἂν εἰσῆρχοντο εἰς τοῦ Ἀγγλου πρὸ τῆς ὁγδόης;

Ἐδῶ ἔκειτο ἡ δυσκολία τοῦ ζητήματος.

Βλέπων ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ, ἀπελπιστικὴν κατέβαλε προσπάθειαν, ἵνα ἀποβάλλῃ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἡδὴ κατέχου-